

Υπόθεση T-549/93 R

D.

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Υπάλληλοι — Διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων —
Αναστολή εκτελέσεως — Πειθαρχική διαδικασία — Παύση υπαλλήλου»

Διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 30ής Νοεμβρίου 1993 ..... II - 1347

Περίληψη της διατάξεως

Ασφαλιστικά μέτρα — Αναστολή εκτελέσεως — Αναστολή εκτελέσεως πειθαρχικής ποινής — Προϋποθέσεις χορηγήσεως — Fumus boni juris — Σοβαρή και ανεπανόρθωτη βλάβη — Μη περιουσιακή βλάβη — Στάθμιση όλων των επιμέλων συμφερόντων — Χρηματική βλάβη (Συνθήκη ΕΟΚ, άρθρο 185· Κανονισμός Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, άρθρο 104 § 2)

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ της 30ής Νοεμβρίου 1993 *

Στην υπόθεση T-549/93 R,

D., υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενος από τον Eric Boigelot, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Louis Schiltz, 2, rue du Fort Rheinsheim,

αιτών,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από την Ana Maria Alves Vieira, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Nicola Anneschino, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως της 30ής Σεπτεμβρίου 1993, με την οποία η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή επέβαλε στον αιτούντα την προβλεπόμενη από το άρθρο 86, παράγραφος 2, στοιχείο στ', του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων πειθαρχική ποινή της παύσεως χωρίς κατάργηση του συνταξιοδοτικού δικαιώματος λόγω συμπληρώσεως συνταξίμου χρόνου υπηρεσίας,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 25 Οκτωβρίου 1993 ο αιτών άσκησε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 91, παράγραφος 4, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ), προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής (στο εξής: ΑΔΑ) της 30ής Σεπτεμβρίου 1993, με την οποία του επιβλήθηκε η προβλεπόμενη στο άρθρο 86, παράγραφος 2, στοιχείο στ', του ΚΥΚ πειθαρχική ποινή της παύσεως χωρίς κατάργηση του συνταξιοδοτικού δικαιώματος λόγω συμπληρώσεως συνταξίμου χρόνου υπηρεσίας.

2 Με χωριστό έγγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου την ίδια ημέρα, ο αιτών υπέβαλε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 91, παράγραφος 4, του ΚΥΚ, αίτηση λήψεως προσωρινών μέτρων προκειμένου να επιτύχει την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως.

3 Η Επιτροπή κατέθεσε τις γραπτές παρατηρήσεις της στις 11 Νοεμβρίου 1993. Οι διάδικοι ανέπτυξαν τις προφορικές τους εξηγήσεις στις 17 Νοεμβρίου 1993.

4 Πριν εξεταστεί το βάσιμο της υπό κρίση αιτήσεως προσωρινών μέτρων, πρέπει να υπομνηστεί σύντομα το ιστορικό της διαφοράς, όπως προκύπτει από τα υπομνήματα που κατέθεσαν οι διάδικοι και από τις εξηγήσεις που παρέσχον κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

5 Στις 28 Απριλίου 1988 ο αιτών ορίστηκε προϊστάμενος της αντιπροσωπείας της Επιτροπής στο (παραλείπεται), όπου άσκησε τα καθήκοντά του ως τον Νοέμβριο του 1991. Από την 1η Δεκεμβρίου 1991 ο αιτών κατείχε τη θέση του προϊσταμένου της αντιπροσωπείας της Επιτροπής στο (παραλείπεται). Προηγουμένως είχε ασκήσει διαδοχικώς τα καθήκοντα συμβούλου στις αντιπροσωπείες της Επιτροπής στο (παραλείπεται) από το 1981 έως το 1984 και στο (παραλείπεται) από το 1984 έως το 1987 και προϊσταμένου αντιπροσωπείας στο (παραλείπεται) από τον Ιανουάριο έως τον Απρίλιο του 1988.

6 Κατά τη διάρκεια έρευνας που έγινε τον Φεβρουάριο του 1993 από τη γενική επιθεώρηση αντιπροσωπειών της Επιτροπής στην αντιπροσωπεία στο (παραλείπεται), περιήλθαν σε γνώση των επιθεωρητών ορισμένες κατηγορίες κατά του αιτούντος, σχετικά με την περίοδο που είχε ασκήσει τα καθήκοντα του προϊσταμένου της αντιπροσωπείας. Οι κατηγορίες αυτές, ουσιαστικώς, αφορούσαν σεξουαλικές παρενοχλήσεις εις βάρος του γυναικείου προσωπικού της αντιπροσωπείας, καθώς και διοικητικές παρατυπίες, συνιστάμενες ιδίως σε αδικαιολόγητες και γενεσιουργούς διακρίσεων πληρωμές προς ορισμένα μέλη του προσωπικού, γενικώς δε σε πλημμελή και καταχρηστική για το προσωπικό και την περιουσία της Επιτροπής διαχείριση.

Στις 4 Μαΐου 1993 η ΑΔΑ πληροφόρησε τον αιτούντα ότι είχε κινηθεί πειθαρχική διαδικασία εναντίον του. Κατόπιν ακροάσεως του αιτούντος στις 26 Μαΐου 1993, η ΑΔΑ, με απόφαση της 28ης Μαΐου 1993, τον έθεσε σε αργία δυνάμει του άρθρου 88 του ΚΥΚ, χωρίς απώλεια της μισθοδοσίας του.

- 8 Στις 2 Ιουνίου 1993 η ΑΔΑ ανέθεσε στον Petersen, σύμβουλο στη Γενική Διεύθυνση Προσωπικού και Διοικήσεως, να «προβεί επί τόπου σε εξέταση των εμφανισθέντων μαρτύρων που βρίσκονται στο (παραλείπεται), καθώς και σε επιτόπια επιθεώρηση». Οι καταγγέλλουσες καθώς και άλλα μέλη του τοπικού προσωπικού εξετάστηκαν μεταξύ 7ης και 13ης Ιουνίου 1993. Μεταξύ 18ης Ιουνίου και 2ας Ιουλίου 1993 εξετάστηκαν και άλλοι υπάλληλοι που είχαν στο παρελθόν σχέσεις εργασίας με τον αιτούντα.
- 9 Αφού ειδοποίησε σχετικά τον αιτούντα στις 29 Ιουνίου 1993, η ΑΔΑ υπέβαλε στις 7 Ιουλίου 1993 αναφορά στο πειθαρχικό συμβούλιο σχετικά με την παρούσα υπόθεση. Με την αναφορά αυτή προσήπτετο στον αιτούντα ότι είχε προβεί σε σεξουαλικές παρενοχλήσεις εις βάρος γυναικών τοπικών υπαλλήλων στην αντιπροσωπεία της Επιτροπής στο (παραλείπεται), κατά τη διάρκεια της περιόδου που αντιπροσώπευε την Επιτροπή. Αντιθέτως, στην αναφορά δεν γινόταν μνεία των «σοβαρών διοικητικών παρατυπιών» που του είχαν προσαφθεί προηγουμένως, καθόσον η ΑΔΑ παρατήρησε ότι «in view of the nature of the allegations and of the evidence relating to them [it] does not consider it appropriate, at this stage, to seize the Disciplinary Board in respect of them» («ενόψει της φύσεως των ισχυρισμών και των σχετικών αποδείξεων, θεωρεί ότι δεν είναι κατάλληλη, στο στάδιο αυτό, η υποβολή του θέματος αυτού στο πειθαρχικό συμβούλιο»).
- 10 Με γνωμοδότηση της 27ης Ιουλίου 1993 το πειθαρχικό συμβούλιο, αφού έλαβε γνώση όλων των εγγράφων του φακέλου και αφού άκουσε τον αιτούντα και τον Petersen, πρότεινε στην ΑΔΑ «να επιβάλει στον D. την πειθαρχική ποινή που προβλέπει το άρθρο 86, παράγραφος 2, στοιχείο στ', του ΚΥΚ, δηλαδή παύση χωρίς κατάργηση των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων». Κατά την ακροασή του ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου ο αιτών ζήτησε να διεξαχθεί συμπληρωματική και κατ' αντιπαράσταση εξέταση, η οποία να περιλαμβάνει ιδίως εξέταση κατ' αντιπαράσταση με τις καταγγέλλουσες και ιατρική πραγματογνωμοσύνη. Το αίτημα αυτό απορρίφθηκε από το πειθαρχικό συμβούλιο.

- 11 Κατόπιν νέας ακροάσεως του αιτούντος στις 29 Ιουλίου 1993, η ΑΔΑ του γνωστοποίησε, με έγγραφο της 30ής Ιουλίου 1993, ότι «αποφάσισε να δεχθεί το αίτημά [του] περί κατ' αντιπαράσταση εξετάσεώς [του] με κάθε μια από τις καταγγέλλουσες πριν ληφθεί απόφαση επί της πειθαρχικής διαδικασίας που έχει κινηθεί εναντίον [του]. Το αποτέλεσμα της κατ' αντιπαράσταση εξετάσεως, η οποία θα γίνει τις προσεχείς εβδομάδες, θα συμπληρώσει τη γνωμοδότηση του πειθαρχικού συμβουλίου της 27ης Ιουλίου 1993 και θα κατατεθεί στον φάκελο».
- 12 Η κατ' αντιπαράσταση εξέταση του αιτούντος με τις τρεις καταγγέλλουσες, οι οποίες συνοδεύονταν από τους δικηγόρους τους, έγινε στις 7 Σεπτεμβρίου 1993. Στις 15 Σεπτεμβρίου 1993 η ΑΔΑ προέβη στην τελική ακρόαση του αιτούντος, σύμφωνα με το άρθρο 7 του παραρτήματος ΙΧ του ΚΥΚ.
- 13 Υπό τις συνθήκες αυτές, με απόφαση της 30ής Σεπτεμβρίου 1993, η ΑΔΑ επέβαλε στον αιτούντα την ποινή της πύσεως χωρίς κατάργηση των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων, από την 1η Δεκεμβρίου 1993. Με την απόφασή της η ΑΔΑ θεωρεί κατ' ουσίαν ότι τα προσαπτόμενα στον αιτούντα πραγματικά περιστατικά, όπως προκύπτουν από τις καταθέσεις των καταγγελλουσών, αποτελούν βαρύτατο παράπτωμα καθώς και αδίκημα του κοινού ποινικού δικαίου, τα οποία δεν μπορούν να δικαιολογήσουν ούτε η κατάσταση της υγείας του αιτούντος ούτε κανένα άλλο περιστατικό.

Σκεπτικό

- 14 Κατ' εφαρμογήν των συνδυασμένων διατάξεων των άρθρων 185 και 186 της Συνθήκης ΕΟΚ, οι προσφυγές που ασκούνται ενώπιον του Πρωτοδικείου δεν έχουν ανασταλτικό αποτέλεσμα. Το Πρωτοδικείο όμως μπορεί, αν κρίνει ότι επιβάλλεται από τις περιστάσεις, να διατάξει την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης πράξεως ή τα αναγκαία προσωρινά μέτρα.
- 15 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 104, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο αιτών οφείλει να προσδιορίζει τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει το επείγον της υποθέσεως, καθώς και τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που δικαιολογούν εκ πρώτης όψεως τη λήψη του προσωρινού μέτρου το οποίο ζητείται.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 16 Όσον αφορά την ύπαρξη λόγων που δικαιολογούν εκ πρώτης όψεως τη χορήγηση της αναστολής εκτελέσεως της προσβαλλομένης απόφασης, ο αιτών θεωρεί στην ουσία ότι πλείστα όσα πραγματικά περιστατικά αποδεικνύουν ότι τουλάχιστον η γεννηθείσα διαφορά είναι σοβαρή και ότι η άποψή του στηρίζεται σε αδιάσειστα επιχειρήματα.
- 17 Ο αιτών ισχυρίζεται σχετικά, πρώτον, ότι η ΑΔΑ παρέβη τους εφαρμοστέους επί πειθαρχικών υποθέσεων διαδικαστικούς κανόνες, καθότι έλαβε οριστική απόφαση εκτός της προβλεπόμενης στο άρθρο 7, τρίτο εδάφιο, του παραρτήματος ΙΧ του ΚΥΚ προθεσμίας ενός μηνός από τη γνωμοδότηση του πειθαρχικού συμβουλίου και της προβλεπόμενης στο άρθρο 88, τρίτο εδάφιο, του ΚΥΚ προθεσμίας τεσσάρων μηνών από την ημέρα ισχύος της απόφασης περί θέσεως του αιτούντος σε αργία.
- 18 Ο αιτών τονίζει, δεύτερον, ότι κατά τον χρόνο λήψεως της προσβαλλομένης απόφασης, η ΑΔΑ δεν διέθετε νομότυπη γνωμοδότηση του πειθαρχικού συμβουλίου, δεδομένου ότι το πειθαρχικό συμβούλιο εξέδωσε γνωμοδότηση χωρίς να έχει γνώση όλων των στοιχείων του φακέλου, ιδίως δε της κατ' αντιπαράσταση εξετάσεως που έγινε αργότερα. Υπό τις περιστάσεις αυτές, ο αιτών θεωρεί όχι μόνον ότι η διαδικασία είναι πλημμελής, αλλά και ότι παραβιάστηκαν τα δικαιώματά του υπερασπίσεως, καθότι ήταν αδύνατον γι' αυτόν να εκθέσει όλα τα επιχειρήματά του ενώπιον του οργάνου που είχε επιφορτιστεί με την έκδοση αιτιολογημένης γνωμοδοτήσεως πριν από την απόφαση της ΑΔΑ.
- 19 Τρίτον, ο αιτών προσάπτει στην ΑΔΑ ότι δεν απέδειξε τα πραγματικά περιστατικά που επικαλείται, καθότι αρκέστηκε να εξομοιώσει τις καταθέσεις των καταγγελλουσών με απόδειξη των επιμάχων περιστατικών, παραβιάζοντας έτσι τα δικαιώματα υπερασπίσεως και τη γενική αρχή *in dubio pro reo* που αναγνωρίζεται σε όλα τα δικαίκα συστήματα των κρατών μελών. Ειδικότερα, ο αιτών φρονεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν περιλαμβάνει καμιά αιτιολογία ούτε όσον αφορά το ότι τελέστηκαν τα πραγματικά περιστατικά ούτε όσον αφορά τον νομικό τους χαρακτηρισμό και παραβιάζει τόσο το ψήφισμα 90/C 157/02 του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 1990, περί προστασίας της αξιοπρεπείας της γυναίκας και του άνδρα στην εργασία (ΕΕ C 157, σ. 3), όσο και τη σύσταση 92/131/ΕΟΚ, που εξέδωσε η ίδια η καθής στις 27 Νοεμβρίου 1991, περί προστασίας της αξιοπρεπείας των γυναικών και των ανδρών στην εργασία, ειδικότερα δε το παράρτημά της που περιέχει κώδικα πρακτικής για την καταπολέμηση της σεξουαλικής παρενοχλήσεως (ΕΕ 1992, L 49, σ. 1).

- 20 Τέταρτον, ο αιτών υπογραμμίζει ότι τα προσαπτόμενα σ' αυτόν πραγματικά περιστατικά καταγγέλθηκαν μεταξύ δύο ως πέντε ετών μετά τη δήθεν τέλεσή τους και δεκαπέντε μήνες μετά την αποχώρησή του από την αντιπροσωπεία όπου δήθεν συνέβησαν τα περιστατικά αυτά, πράγμα ασυμβίβαστο με την ίδια την έννοια της σεξουαλικής παρενοχλήσεως. Ο αιτών θεωρεί εξάλλου ότι υφίσταται κατάφωρη δυσαναλογία μεταξύ των προσαπτομένων σ' αυτόν πραγματικών περιστατικών και της επιβληθείσας ποινής, καθόσον τα περιστατικά δεν αποδείχθηκαν σαφώς και αμαχήτως από την ΑΔΑ και καθόσον η ΑΔΑ αγνόησε πολλές μαρτυρικές καταθέσεις και στοιχεία του φακέλου που αποδεικνυαν ότι ο αιτών δεν επέδειξε την επίμαχη συμπεριφορά. Από αυτό προκύπτει, κατά τον αιτούντα, ότι, επιβάλλοντας μια ποινή που στην πράξη είναι η βαρύτερη, αφού ο αιτών δεν μπορεί να τύχει καμιάς συντάξεως, η ΑΔΑ αγνόησε την προαναφερθείσα σύσταση, η οποία προβλέπει την αρχή της κλιμακώσεως των ποινών.
- 21 Τέλος, ο αιτών θεωρεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση παραβιάζει την αρχή ότι μια πράξη είναι κολάσιμη μόνον όταν τελείται από πρόσωπο που κρίνεται υπεύθυνο των πράξεών του. Υπογραμμίζει σχετικά ότι το αίτημά του περί ιατρικής πραγματογνωμοσύνης που είχε υποβάλει στο πειθαρχικό συμβούλιο για να προσδιοριστεί ο βαθμός της τυχόν ευθύνης του απεργίφθη για τον λόγο ότι δεν ήταν εμφανής καμιά ψυχική διαταραχή. Η απλή όμως ανάγνωση των πραγματικών περιστατικών που του προσάπτονται, αν αυτά υποτεθούν αληθινά, αποδεικνύει μάλλον το αντίθετο.
- 22 Όσον αφορά το επείγον, ο αιτών ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση τού προκαλεί σοβαρή και ανεπανόρθωτη βλάβη, τόσο χρηματική όσο και ως προς την υπόληψη, την τιμή και την αξιοπρέπειά του.
- 23 Όσον αφορά τη χρηματική βλάβη, ο αιτών υπογραμμίζει κατ' αρχάς ότι από την 1η Δεκεμβρίου 1993 θα βρίσκεται χωρίς εργασία και χωρίς καθόλου αποδοχές. Εξάλλου, εφόσον είναι υπάλληλος της Επιτροπής λιγότερο από δέκα έτη, δεν θα μπορέσει να λάβει καμιά σύνταξη αλλά απλώς θα του επιστραφούν οι προσωπικές του εισφορές στο συνταξιοδοτικό σύστημα. Κατά τις πληροφορίες που διαθέτει ο αιτών, πρόκειται για ποσό της τάξεως του 1 000 000 βελγικών φράγκων (BFR). Ενόψει όμως των πολλών εξόδων στα οποία πρέπει να υποβληθεί, ιδίως δε ενόψει των εξόδων που συνδέονται, αφενός, με την υπεράσπισή του στην παρούσα υπόθεση, αφετέρου δε, με τις σπουδές ενός από τους γιούς του στο Ηνωμένο Βασίλειο, ο αιτών φρονεί ότι σύντομα θα στερείται οποιασδήποτε πηγής εισοδημάτων και επομένως θα αναγκαστεί να εκποιήσει, υπό κακές αναγκαστικά συνθήκες, στοιχεία της οικογενειακής του περιουσίας.

- 24 Ο αιτών τονίζει εξάλλου ότι, αν η απόφαση της οποίας ζητεί την αναστολή παραγάγει αμέσως τα αποτελέσματά της από την 1η Δεκεμβρίου 1993, δεν θα του είναι πλέον δυνατόν να επανέλθει μετά από πολλούς μήνες, ίσως και έτη, στη θέση που κατέχει, τόσο για τον λόγο ότι η θέση του αναγκαστικά θα κατέχεται από άλλο πρόσωπο που θα έχει διοριστεί σ' αυτή, όσο και για τον λόγο ότι δεν θα είναι πλέον αξιόπιστος στις τρίτες χώρες ή στην ίδια την αντιπροσωπεία του.
- 25 Όσον αφορά την προσβολή της υπολήψεως, της τιμής και της αξιοπρεπείας του, ο αιτών προβάλλει ότι πρόκειται για εντελώς ανεπανόρθωτη βλάβη, καθότι, ακόμη και αν, αργότερα, ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση, η παύση του και η αιτιολογία της θα έχουν γίνει γνωστές σε όλους τους υπαλλήλους των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και στους προϊσταμένους των άλλων αντιπροσωπειών, ακόμη και σε πρόσωπα ξένα προς τα κοινοτικά όργανα.
- 26 Όσο για την Επιτροπή, αυτή θεωρεί ότι δεν πληρούνται εν προκειμένω οι προϋποθέσεις που δικαιολογούν κατά νόμο να διαταχθούν τα ζητούμενα από τον αιτούντα προσωρινά μέτρα.
- 27 Όσον αφορά το *fumus boni juris*, η Επιτροπή διατείνεται ότι οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα που προβάλλει ο αιτών δεν εμφανίζονται εκ πρώτης όψεως βάσιμα. Ειδικότερα, ισχυρίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου, η μηνιαία προθεσμία που προβλέπει το άρθρο 7 του παραρτήματος ΙΧ του ΚΥΚ δεν είναι αποκλειστική και ότι, ενόψει των συγκεκριμένων περιστάσεων, η τελική απόφαση της ΑΔΑ ελήφθη εντός ευλόγου προθεσμίας. Όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι η τελική απόφαση ελήφθη περισσότερο από τέσσερις μήνες μετά τη θέση του αιτούντος σε αργία, η Επιτροπή φρονεί ότι δεν πρόκειται για ουσιαστική πλημμέλεια που μπορεί να επιφέρει την ακύρωση της προσβαλλομένης αποφάσεως. Η καθής θεωρεί σχετικά ότι η μόνη «κύρωση» που επιβάλλει το άρθρο 88, τρίτο και τέταρτο εδάφιο, του ΚΥΚ, σε περίπτωση υπερβάσεως της προθεσμίας των τεσσάρων μηνών, είναι η είσπραξη από τον ενδιαφερόμενο των τυχόν παρακρατηθεισών αποδοχών του. Όμως, η απόφαση που έθεσε τον αιτούντα σε αργία προέβλεπε ρητώς ότι αυτός θα συνεχίσει να εισπράττει τις αποδοχές του κατά τον χρόνο της αργίας. Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι, εν πάση περιπτώσει, δεν μπορεί να της προσαφθεί ότι καθυστέρησε υπερβολικά να λάβει την τελική της απόφαση αφού, αφενός, η υπέρβαση της τετράμηνης προθεσμίας ανέρχεται μόλις σε τρεις ημέρες, αφετέρου δε, η υπέρβαση αυτή ήταν συνέπεια της βουλήσεώς της να

διασφαλίζει τη μεγίστη προστασία των δικαιωμάτων υπερασπίσεως, με το να οργανώσει ειδικά την κατ' αντιπαράσταση εξέταση που είχε ζητήσει ο αιτών.

- 28 Η Επιτροπή θεωρεί επίσης ότι το γεγονός ότι το πειθαρχικό συμβούλιο δεν έλαβε υπόψη κατά την έκδοση της γνωμοδοτήσεώς του όλα τα στοιχεία του φακέλου, ειδικότερα δε αυτά που προκύπτουν από την κατ' αντιπαράσταση εξέταση του αιτούντος με τις καταγγέλλουσες, δεν συνιστά παρανομία που μπορεί να καταστήσει πλημμελείς τη διαδικασία και την τελική απόφαση. Η καθής υπενθυμίζει σχετικά ότι το πειθαρχικό συμβούλιο, θεωρώντας ότι είχε αρκούντως διαφωτιστεί, αποφάσισε να μη προβεί σε κατ' αντιπαράσταση εξέταση των μερών και να μη διατάξει ιατρική πραγματογνωμοσύνη. Προσθέτει ότι η ΑΔΑ δεν ήταν υποχρεωμένη να οργανώσει κατ' αντιπαράσταση εξέταση και ότι, εν πάση περιπτώσει, αυτή η εξέταση δεν έφερε στο φως κανένα νέο στοιχείο.
- 29 Η καθής υποστηρίζει επίσης ότι δεν είναι βάσιμος ο ισχυρισμός ότι εσφαλμένως χαρακτηρίστηκε ως σεξουαλική παρενόχληση η συμπεριφορά που προσάπτεται στον αιτούντα. Πέραν του ότι, εν πάση περιπτώσει, ο νομικός χαρακτηρισμός της προσαπτομένης συμπεριφοράς είναι δευτερεύων σε σχέση με το αν έχουν τελεστεί τα πραγματικά περιστατικά, η Επιτροπή θεωρεί ότι εν προκειμένω κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί την ύπαρξη ιεραρχικού εξαναγκασμού.
- 30 Όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι δεν καθορίζεται η κλίμακα των ποινών που μπορούν να εφαρμοστούν σε τέτοιες περιπτώσεις, η καθής, αφού υπογραμμίζει ότι η σύσταση της Επιτροπής της 27ης Νοεμβρίου 1991 στερείται δεσμευτικού αποτελέσματος, ισχυρίζεται, αφενός, ότι ο ΚΥΚ δεν προβλέπει κλίμακα καθορισμένων ποινών σε σχέση με κάθε συγκεκριμένη πειθαρχική παράβαση, αφετέρου δε, ότι στις περιπτώσεις αυτές η επιβολή μιας τέτοιας υποχρεώσεως στην ΑΔΑ θα αντιστοιχούσε με άρνηση της αρχής ότι στην ΑΔΑ απόκειται να καθορίζει την πειθαρχική ποινή, άπαξ και έχουν αποδειχθεί τα πραγματικά περιστατικά που καταλογίζονται στον υπάλληλο.
- 31 Όσον αφορά το επείγον, η Επιτροπή έχει την άποψη ότι ο αιτών δεν απέδειξε την ύπαρξη κινδύνου επελεύσεως σοβαρής και ανεπανόρθωτης βλάβης εις βάρος του.

32 Όσον αφορά, αφενός, την προβαλλόμενη χρηματική βλάβη, η καθής τονίζει ότι, σε περίπτωση ακυρώσεως της επίμαχης αποφάσεως από το Πρωτοδικείο, ο αιτών θα έχει δικαίωμα να του καταβληθούν όλα τα ποσά που θα πρέπει να λάβει από την 1η Δεκεμβρίου 1993 ως την επανένταξή του. Η καθής προσθέτει ότι, εν πάση περιπτώσει, ο αιτών θα λάβει ήδη από τώρα το ποσό του 1 300 000 BFR περίπου που αντιστοιχεί στις εισφορές που έχει καταβάλει, κατά την περίοδο που υπηρετούσε στην Επιτροπή ως υπάλληλος, για το σχηματισμό της συντάξεώς του. Εξάλλου, θα έχει δικαίωμα, κατά την Επιτροπή, να λάβει στο Βέλγιο σύνταξη από το 62ο έτος της ηλικίας του. Τέλος, η Επιτροπή θεωρεί ότι ο αιτών δεν απέδειξε ότι θα υποχρεωθεί να προβεί στην πώληση αγαθών της οικογενειακής του περιουσίας μέχρις ότου εκδοθεί η απόφαση επί της ουσίας. Ειδικότερα, όσον αφορά τα έξοδα που συνδέονται με τις σπουδές του γιου του αιτούντος στο Ηνωμένο Βασίλειο, η καθής υπογραμμίζει ότι ο γιος του αιτούντος σπουδάζει με υποτροφία της Κυβερνήσεως του Ηνωμένου Βασιλείου και ότι το Πανεπιστήμιο του Sussex του παρέχει στέγη στην όχι υψηλή τιμή των 350 UK£. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή προσέθεσε ότι, πέραν του ποσού που αντιστοιχεί στις εισφορές του για τη σύνταξη, ο αιτών πρέπει επίσης να εισπράξει το ποσό του 1 000 000 BFR περίπου για τις ημέρες αδείας που δεν έχει λάβει. Σύμφωνα με έγγραφο της 19ης Νοεμβρίου 1993 που διαβίβασε η Επιτροπή στο Πρωτοδικείο, πρόκειται για το ποσό του 1 086 828 BFR, το οποίο αντιστοιχεί σε 86 ημέρες αδείας που δεν είχε λάβει ο αιτών κατά το χρονικό σημείο της παύσεως των καθηκόντων του.

33 Όσον αφορά, αφετέρου, τη μη περιουσιακή ζημία, η καθής ισχυρίζεται ότι, τόσο στο επίπεδο της διοικήσεως όσο και στο επίπεδο της ιεραρχικής σειράς του αιτούντος, η παρούσα υπόθεση αντιμετωπίστηκε προσεκτικά ώστε να αποφευχθεί οτιδήποτε θα μπορούσε να θίξει την επαγγελματική εικόνα, υπόληψη και αξιοπρέπεια του αιτούντος. Εξάλλου, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι αυτή αυτή η αξιοπιστία του θεσμικού οργάνου, ιδίως στις τρίτες χώρες όπου ο αιτών άσκησε τα καθήκοντά του, δεν επέτρεπε την παραμικρή κοινολόγηση αυτής της υποθέσεως. Τέλος, όσον αφορά την αιτίαση που αντλείται από την αδυναμία του αιτούντος να αναλάβει εκ νέου καθήκοντα προϊσταμένου αντιπροσωπείας στην περίπτωση που το Πρωτοδικείο δεχθεί την προσφυγή του, η καθής φρονεί ότι, χωρίς ν' αποκλείεται να μπορέσει ο αιτών να επανενταχθεί στην παλαιά του υπηρεσία, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι ένας υπάλληλος δεν μπορεί να αξιώσει να του δοθεί ορισμένη θέση ή να διατηρηθεί σ' αυτή, δεδομένου ότι τα θεσμικά όργανα διαθέτουν ευρεία εξουσία εκτιμήσεως κατά την οργάνωση των υπηρεσιών τους και κατά την τοποθέτηση του προσωπικού που υπάγεται σ' αυτά.

Εκτίμηση του δικάζοντος κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή

Όσον αφορά την ύπαρξη *fumus boni juris*

- 34 Προκειμένου ν' αποδειχθεί η ύπαρξη *fumus boni juris*, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής πρέπει να εξακριβώσει αν, ενόψει των πραγματικών και νομικών περιστάσεων της συγκεκριμένης υποθέσεως, εμφανίζονται σοβαροί οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα που επικαλείται ο αιτών για να στηρίξει την προσφυγή του ακυρώσεως ενώπιον του Πρωτοδικείου.
- 35 Πρέπει να διαπιστωθεί σχετικά, πρώτον, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση περιορίζεται στην αναφορά ότι στον αιτούντα προσάπτεται «η σεξουαλική παρενόχληση — κατά την περίοδο που ήταν αντιπρόσωπος της Επιτροπής στο (παραλείπεται) — των γυναικών τοπικών υπαλλήλων», χωρίς όμως να διευκρινίζονται καθόλου ο τόπος, οι περιστάσεις, η διάρκεια και το τακτικό των πραγματικών περιστατικών που συνιστούν το πειθαρχικό παράπτωμα.
- 36 Δεύτερον, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, κατά την προσβαλλόμενη απόφαση, τα επίμαχα πραγματικά περιστατικά αποδείχθηκαν από τις καταθέσεις των καταγγελλουσών και επιβεβαιώθηκαν από τα ίδια πρόσωπα τόσο κατά την έρευνα στο πλαίσιο της πειθαρχικής διαδικασίας όσο και κατά την κατ' αντιπαράσταση εξέταση με τον αιτούντα. Αντιθέτως, η απόφαση δεν αναφέρεται καθόλου στις συλλεγείσες κατά τη διάρκεια της πειθαρχικής διαδικασίας μαρτυρικές καταθέσεις, οι οποίες ενδέχεται να επιβεβαιώνουν ή να διαψεύδουν τις καταθέσεις των καταγγελλουσών.
- 37 Τρίτον, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι πολύ συνοπτική όσον αφορά τις σκέψεις που οδήγησαν την ΑΔΑ να επιβάλει την επιλεγείσα ποινή, ενώ, εν προκειμένω, πρόκειται για μια από τις βαρύτερες πειθαρχικές ποινές, δηλαδή για παύση χωρίς κατάργηση του συνταξιοδοτικού δικαιώματος λόγω συμπληρώσεως συνταξίμου χρόνου υπηρεσίας. Πράγματι, η απόφαση περιορίζεται, αφενός, στον χαρακτηρισμό των επιμάχων πραγματικών περιστατικών ως «βαρυτάτου παραπτώματος» και ως «αδικήματος του κοινού ποινικού δικαίου», χωρίς όμως να το προσδιορίζει, αφετέρου δε, στη δήλωση ότι η ποιότητα της εργασίας του αιτούντος «δεν έχει καμιά επιρροή όσον αφορά τα πραγματικά περιστατικά που του προσάπτονται» και ότι, «σε καμιά περίπτωση, ούτε η κατάσταση της υγείας του ούτε κάποιο άλλο περιστατικό επιτρέπουν την απαλλαγή του».

- 38 Κατά πάγια νομολογία (βλ. ιδίως την απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Δεκεμβρίου 1990, T-115/89, González Holguera κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1990, σ. II-831, σκέψεις 42 ως 45), η υποχρέωση αιτιολογήσεως κάθε ατομικής αποφάσεως που λαμβάνεται κατ' εφαρμογήν του ΚΥΚ έχει σκοπό, αφενός, να παρέχει στον ενδιαφερόμενο τις αναγκαίες ενδείξεις για να γνωρίσει αν η απόφαση έχει ή όχι έρεισμα, αφετέρου δε, να καθιστά δυνατό τον δικαστικό έλεγχο. Για να μπορεί το Πρωτοδικείο να ασκεί τον έλεγχο αυτό, είναι απαραίτητο να καθορίζουν οι αιτιολογικές σκέψεις της αποφάσεως που επιβάλλει πειθαρχική ποινή τα συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά που έγιναν δεκτά εις βάρος του υπαλλήλου καθώς και τις σκέψεις που οδήγησαν την ΑΔΑ να επιβάλλει την επιλεγείσα ποινή (βλ. την απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Ιανουαρίου 1985, 228/83, F. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 275).
- 39 Πρέπει εξάλλου να τονιστεί ότι μετά την αιτιολογημένη γνωμοδότηση του πειθαρχικού συμβουλίου η ΑΔΑ αποφάσισε να οργανώσει κατ' αντιπαράσταση εξέταση του αιτούντος με τις καταγγέλλουσες. Όμως, αποφάσισε να μην επανεισαγάγει την υπόθεση στο πειθαρχικό συμβούλιο μετά την εξέταση αυτή. Εντεύθεν προκύπτει, αφενός, ότι ο αιτών δεν ήταν σε θέση να υποβάλει ενώπιον του πειθαρχικού συμβουλίου γραπτές ή προφορικές παρατηρήσεις επί μέρους των αποτελεσμάτων της έρευνας στην οποία προέβη η ΑΔΑ, αφετέρου δε, ότι το πειθαρχικό συμβούλιο δεν διέθετε όλα τα στοιχεία του πειθαρχικού φακέλου όταν εξέδωσε την αιτιολογημένη γνωμοδότησή του.
- 40 Ενόψει των ανωτέρω στοιχείων και χωρίς αυτό να προδικάζει κατά τίποτε τη νομιμότητα ή την έλλειψη νομιμότητας της προσβαλλομένης πράξεως, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής εκτιμά ότι, όσον αφορά τόσο την απόδειξη και τον νομικό χαρακτηρισμό των πραγματικών περιστατικών από την ΑΔΑ όσο και την τήρηση των δικαιωμάτων υπερασπίσεως κατά την πειθαρχική διαδικασία, τα στοιχεία που διαθέτει κατά την ενεστώσα φάση της διαδικασίας είναι ικανά να παράσχουν σοβαρή βάση στα επιχειρήματα που προβάλλει ο αιτών για να στηρίξει την προσφυγή του ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως.
- 41 Επομένως, πρέπει να εκτιμηθεί αν η προσβαλλόμενη απόφαση μπορεί να προκαλέσει κίνδυνο επελεύσεως σοβαρής και ανεπανόρθωτης βλάβης εις βάρος του αιτούντος, κίνδυνο που να δικαιολογεί την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης πράξεως ή τη λήψη άλλων προσωρινών μέτρων.

Ως προς τον κίνδυνο σοβαρής και ανεπανόρθωτης βλάβης

- 42 Από πάγια νομολογία (βλ. τη διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 13ης Μαΐου 1993, T-24/93 R, CMBT κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-543, σκέψη 31) προκύπτει ότι το επείγον μιας αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να εκτιμάται σε σχέση με την ανάγκη εκδόσεως προσωρινής αποφάσεως για να αποφευχθεί η επέλευση σοβαρής και ανεπανόρθωτης βλάβης στον διάδικο που ζητεί το προσωρινό μέτρο. Στον διάδικο που ζητεί την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως απόκειται να αποδείξει ότι δεν μπορεί να αναμείνει την περάτωση της κύριας δίκης χωρίς να υποστεί βλάβη έχουσα σοβαρές και ανεπανόρθωτες συνέπειες.
- 43 Όσον αφορά, αφενός, τη βλάβη που προκύπτει από την προσβολή της υπολήψεως, της τιμής και της αξιοπρεπείας του αιτούντος, πρέπει να τονιστεί εκ προοιμίου ότι όταν πρόκειται για μη περιουσιακή βλάβη είναι δυσχερές για τον δικάζοντα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή να εκτιμήσει το ανεπανόρθωτο ή δυσχερώς επανορθώσιμο της βλάβης αυτής. Υπό τις περιστάσεις αυτές, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής οφείλει να προβεί σε προσεκτική στάθμιση των συμφερόντων των διαδίκων για να διαπιστώσει αν πρέπει να ληφθούν τα ζητούμενα προσωρινά μέτρα. Σχετικά με το θέμα αυτό, ο δικάζων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής οφείλει να σταθμίσει, αφενός, τη σοβαρή και ανεπανόρθωτη βλάβη που επικαλείται ο αιτών, αφετέρου δε, το συμφέρον της Επιτροπής να μην της επιβληθεί η διατήρηση μιας σχέσεως εργασίας στην περίπτωση που ένας υπάλληλος έχει παυθεί κατόπιν πειθαρχικής διαδικασίας για παράπτωμα που χαρακτηρίζεται ως βαρύτατο.
- 44 Εν προκειμένω πρέπει να τονιστεί ότι η βλάβη την οποία επικαλείται ο αιτών και η οποία απορρέει από την προσβολή της υπολήψεως, της τιμής και της αξιοπρεπείας του, αν υποτεθεί αποδεδειγμένη, έχει ήδη συγκεκριμενοποιηθεί κατά τα ουσιώδη στοιχεία της. Ειδικότερα, όσον αφορά την αδυναμία, την οποία επικαλείται ο αιτών, να ανακτήσει, ακόμη και στην περίπτωση που, αργότερα, ακυρωθεί η απόφαση, τα καθήκοντά του στην αντιπροσωπεία της Επιτροπής στο (παραλείπεται), λόγω του ότι η παύση του θα έχει γίνει γνωστή στους πάντες, αρκεί να υπομνηστεί ότι ο αιτών τέθηκε σε αργία από τις 28 Μαΐου 1993 όταν ήταν προϊστάμενος της αντιπροσωπείας της Επιτροπής στο (παραλείπεται) και ότι έχει ήδη μεταφέρει τα προσωπικά του αντικείμενα από το (παραλείπεται) στο (παραλείπεται). Εν πάση περιπτώσει, τυχόν αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν μπορεί να αποκαταστήσει τη υπόληψη, την τιμή και την αξιοπρέπεια του αιτούντος περισσότερο από ό,τι θα πράξει στο μέλλον τυχόν ακύρωση της αποφάσεως όταν περατωθεί η κύρια δίκη.

- 45 Όσον αφορά, αφετέρου, τη χρηματική βλάβη που επικαλείται ο αιτών, πρέπει να τονιστεί ότι, κατά πάγια νομολογία (βλ., ως την πλέον πρόσφατη, τη διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 29ης Σεπτεμβρίου 1993, T-497/93 R II, Hogan κατά Δικαστηρίου, Συλλογή 1993, σ. II-1005), η αμιγώς χρηματική βλάβη δεν μπορεί κατ' αρχήν να θεωρηθεί ανεπανόρθωτη ή έστω δυσχερώς επανορθώσιμη, καθόσον είναι δυνατόν να αποκατασταθεί αργότερα.
- 46 Εν προκειμένω πρέπει να παρατηρηθεί ότι, σε περίπτωση ακυρώσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως από το Πρωτοδικείο, ο προσφεύγων θα έχει δικαίωμα να του καταβληθούν όλα τα ποσά που θα πρέπει να εισπράξει από την 1η Δεκεμβρίου 1993 ως την επανένταξή του.
- 47 Πάντως, στον δικάζοντα κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστή απόκειται να κρίνει, σε συνάρτηση με τις ειδικές περιστάσεις σε κάθε περίπτωση, αν η άμεση εκτέλεση της προσβαλλομένης αποφάσεως μπορεί να επιφέρει στον αιτούντα σοβαρή και άμεση βλάβη, την οποία δεν θα μπορούσε να αποκαταστήσει ούτε η ακύρωση της αποφάσεως αυτής κατά την περάτωση της κύριας δίκης.
- 48 Πρέπει να υπογραμμιστεί σχετικά ότι από την έναρξη ισχύος της προσβαλλομένης αποφάσεως ο αιτών θα εισπράξει το ποσό του 1 326 536 BFR ως επιστροφή των εισφορών που έχει καταβάλει για τον σχηματισμό συντάξεως λόγω συμπληρώσεως συνταξίμου χρόνου υπηρεσίας, ποσό στο οποίο θα προστεθεί το ποσό του 1 086 828 BFR που αντιστοιχεί στο υπόλοιπο των ημερών αδείας που δεν έχει λάβει, ήτοι θα εισπράξει συνολικά το ποσό των 2 400 000 BFR περίπου.
- 49 Το ποσό αυτό, το οποίο αντιστοιχεί περίπου σε οκτώ βασικούς μισθούς υπαλλήλου που έχει τον βαθμό και το κλιμάκιο του αιτούντος (A 4, κλιμάκιο 5, 308 681 BFR), πρέπει κανονικά να του επιτρέψει να αντιμετωπίσει όλες τις απαραίτητες δαπάνες για την ικανοποίηση των αναγκών του καθώς και της οικογενείας του μέχρις ότου το Πρωτοδικείο αποφανθεί επί της προσφυγής του στην κύρια δίκη. Εντεύθεν προκύπτει ότι, διαφορετικά από όσα διαπίστωσε το Δικαστήριο με τις διατάξεις του της 3ης Ιουλίου 1984, 141/84 R, De Compte κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1984, σ. 2575), και της 13ης Απριλίου 1987, 90/87 R, C. W. κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου (Συλλογή 1987, σ. 1801), η εκτέλεση της προσβαλλομένης αποφάσεως δεν μπορεί εκ πρώτης όψεως να επιφέρει σοβαρή και άμεση χρηματική βλάβη εις βάρος του αιτούντος.

50 Εν πάση περιπτώσει, πρέπει να παρατηρηθεί ότι, δυνάμει του άρθρου 108 του Κανονισμού Διαδικασίας, κατόπιν αιτήσεως διαδίκου μια διάταξη ασφαλιστικών μέτρων μπορεί οποτεδήποτε να μεταρρυθμιστεί ή να ανακληθεί λόγω αλλαγής των περιστάσεων. Στον αιτούντα απόκειται να απευθυνθεί στο Πρωτοδικείο, αν περιέλθει, λόγω τυχόν επιμηκύνσεως της διαδικασίας, σε οικονομική κατάσταση που να μπορεί να του επιφέρει άμεση βλάβη μη δυναμένη να αναμείνει την περάτωση της κύριας δίκης.

51 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει ν' απορριφθεί, στο στάδιο αυτό, η αίτηση αναστολής εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.

2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 30 Νοεμβρίου 1993.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

J. L. Cruz Vilaça